

Въ 1856 г. либералната партія поиска да избере Линколна за подпрѣдседатель; но той ся отказалъ и подалъ гласъ за Фремонта. Въ 1858 г. произлѣзла между Линколна и Дугласа голѣма борба; народътъ былъ отъ кѣмъ Линколна, който проповѣдовалъ равенство, братство и свобода; а Дугласъ робство и униженіе. Линколнъ ималъ повече гласове, но тѣзи гласове така ся расподѣлили по окружноститѣ, щото Дугласъ былъ избранъ за сенаторъ, а Линколнъ падналъ. Това обстоятелство имало за Линколна голѣмъ важность, защото неговитѣ проповѣди ся прочитали отъ всякого; всякой вече разбралъ що иска той, и въ 1860 г. прѣдложили него за прѣдседатель на републикѣтъ. Нѣкои пріатели на Линколна зели два кола, които той нѣкога си изострилъ за къщицѣтъ си, украсили ги съ цвѣти и турили имъ надписъ: «Тѣзи колѣе сѣ изострени отъ бѣдѣщитѣ нашъ прѣдседатель, който може да работи и съ рѣцѣ, както и съ умъ». Това подѣйствовало твърдѣ силно на проститѣ класъ, защото му доказвало, че бывшійтъ дървостѣпецъ е народенъ чловѣкъ и знае що е сиромашія, и тѣй Линколнъ былъ избранъ за прѣдседатель.

Робовладѣлицѣ употребили всичкитѣ си сили да ся въспротивятъ на това избраніе; но тѣхнитѣ усилія останѣли напразно. — и захванѣлъ ся междусобниитѣ американскій бой, който ся продължава четири години. Послѣдствіята на тѣзи войнѣ бидохъ таквызъ че робовладѣтелството ся унищожи и цѣли миліоны робы станѣхъ свободны хора.

На много пѣтя непріятелитѣ на Линколна искали да убійтъ този великъ чловѣкъ, но той ся неплашилъ отъ нищо и отъ никого, а продължавалъ захвацѣтитѣ прѣобразованія, — и извършилъ ги. Но най-послѣ непріятелитѣ Линколнови си отместили като го убили на 14. Априлія 1865 г. съ рѣкѣтъ на Буса, който былъ простъ послухникъ на робовладѣлицѣ. Но и чрѣзъ това робовладѣлицѣ не само не достигнѣли своитѣ цѣли, но еще съвсѣмъ убили партіѣтъ си. Народътъ е днесъ до таквъзъ степенъ привързанъ кѣмъ великитѣ освободителъ и кѣмъ неговитѣ идеи, щото неговото име всякога ще бѣде основаніе на свободата и равенството. «Почтениото име на Линколна ще да остане за образецъ и за сегашното и за бѣдѣщитѣ поколѣнія», говори единъ Линколновъ животописатель.

На свршеніе ний ще приведемъ за нашитѣ млади читатели онѣзи думы на великитѣ този чловѣкъ дѣто той явно проповѣдува че всякой чловѣкъ е длженъ да достигне до самостоятеленъ животъ. «Кога едно младо момче достигне до таквъзъ възраст, въ коѣто вече то излазя изъ подъ родителското титорство, и когато намѣсто капиталъ има само двѣ ягкы рѣцѣ и твърдо желаніе да ся трудъ и да работи; и като е свободно да избере за себе си занятіе, но не е еще опрѣдѣлило каквы трѣба да бѣдѣтъ занятія му, — тогазъ то трѣба да търси мѣсто и работѣ, т. е. да ся глави у нѣкого да работи, но да гледа щото работата му да го възнагради. Когато единъ чловѣкъ е свободенъ да си избере прѣдмѣтъ за своитѣ трудове той